

BOŽIČNO - NOVOLETNO DARILO

ZGODBE in CITATI

ZNANJE ZA ŽIVLJENJE

**ZNANJE ZA
ŽIVLJENJE**

Znanje za življenje, Andrej Pešec univ. dipl. pol.

Spletna stran: <https://www.znanjezazivljenje.si>

Facebook: Andrej Pešec, Znanje za življenje

Elektronska pošta: andrejpesec@gmail.com, znanjezazivljenje@gmail.com

Telefon: 040 735 644

2020/2021

Kakšni ljudje živijo v tej vasi?

Nekega dne se je gospod, povsem razočaran nad sosedi iz prejšnje vasi, preselil v drug kraj.

Najprej obišče župnika in župana, katerega radovedno vpraša: »Kakšni ljudje živijo tukaj?«

Župan mu odvrne: »Kakšni so bili v kraju, iz kjer prihajate? Možakar odgovori:

»Narod je bil odtujen, žleht, pokvarjen, vsak je mislil samo nase ...« Župan mu odvrne: »Veste ...

Tukaj smo tudi takšni ...«

Ne mine še teden dni, ko se v isti kraj priseli druga družina in tudi ta pristopi do župana ter vpraša: »Kakšni ljudje živijo tukaj?« Župan ponovno odvrne: »Kakšni so bili ljudje tam, od koder prihajate?« »Bili so čudoviti. Naravnost čudoviti. Kar težko nam je bilo oditi, no mož je dobil novo službo pa smo se preselili ... Sodelovali smo pri vsem ... Skupaj hodili na trgatve ... En drugemu pomagali prekrivat strehe, postavljati kozolce, ličkati koruzo ... Jih že pogrešam, ko se spomnim nanje ... Župan odgovori: »Veste, tukaj smo tudi takšni.«

Preverjeno v praksi. Pred meseci sem šel ponovno na romanje v Indijo. Za čas bivanja v tujini sem stanovanje posodil prijatelju. Neki dan me zaskrbljen pokliče in pravi: »Kakšen dan bi rad na obisk pripeljal prijatelje, no kolega, ki je prej bival v tvojem stanovanju pravi, da so sosedi zelo sitni in da bolje ne ...« Kmalu sem ga prekinil in mu zagotovil: »Ne skrbi, prijatelj. Sosedje so čudoviti ... En drugemu pogosto kaj prinesemo ... Navdušeni so nad keksi, ki jim jih pogosto delim ... Pogosto me prosijo, naj večkrat pojem, da me je tako lepo poslušati ...

Od daleč poznam gospoda, ki je prej živel tu in malo se mi dozdeva, kako je ravnal s sosedi. Daleč od tega, da je slab človek, nikakor ne, no dobil sem občutek, da morda ni bil dovolj obziren v ravnanju z njimi. Vedno daj vsaj malo več, kot dobiš.

Mokre skodelice

Nekega dne me je obiskala gospa, ki je že od daleč delovala zelo vznemirjeno. Videlo se je, da nekaj ne štima. Takoj po prihodu preide k bistvu. Všeč so mi ljudje, ki ne pacajo. »Zmešalo se mi bo! Sodelavka ... Vsak dan ... Vsak dan! Vsak dan daje mokre skodelice v omaro. Bolj kot pa ji govorim, naj jih pobriše, bolj so mokre ... Kot da to dela nalašč! Kaj naj storim?«

Najprej sem jo malo podražil, saj vem, da je sicer zelo izobražena, no očitno tako imenovana izobrazba brez znanosti o odnosih in samokontroli ne koristi prav dosti. Sam seveda nisem tako pameten, da bi poznal rešitve za vse izzive, odkar pa poslušam krasne predavatelje in spise modrosti, redno prestrežem kakšno idejo o tem, kako preskočiti oviro, ob katero sem se zapletel.

»Se ti karkoli menja, če jaz od tebe nekaj neposredno zahtevam? Če posegam v tebe? Četudi so moji nameni dobri?« »Seveda ne,« je odgovorila. Še posebej z ljudmi, ki imajo velik ego, je treba biti zelo ponižen in spoštljiv. Lahko bi rekli, da je z njimi treba delati v rokavicah. Najbolj senzibilen in previden moram biti navadno ravno na predavanjih, kjer govorim učenjakom, šolnikom in liderjem, daleč največji užitek pa je gostovati med preprostimi ljudmi – v kakšnih centrih in krogih, kjer so ljudje dali veliko težkega skozi, ter s tem omehčali srce in postali zelo dobronamerni in ponižni posamezniki ...

»Morda poskusiš takole: ko boste naslednjič s sodelavkami, z vso delovno ekipo med pavzo nekje na malici ... Ob kakšnem sproščenem trenutku mirno začni pogovor ... Ničesar pa ne govori njej neposredno ... In začni: »Tako krasno taščo imam ... Redek luksuz. Redek luksuz! Glede nečesa pa je ne razumem ... Vedno, ko pridemo na obisk, skuha tako okusen, božanski domač, zeliščni čaj ... Ko pa čaj spijemo, skodelice samo na hitro splahne, opere, šalic pa nič ne ocedi, ampak kar mokre narobe obrne in postavi v omaro! V skodelicah je tako prava mala usedlina, tudi omara zaradi tega kar malo smrdi in malo po malo že tudi gnije, tako jo bo kmalu treba zamenjati ...«, no kdo sem jaz, da direktno govorim tašči? Kaj naj storim?«

Če to pove na tak sproščen, igriv in nevezan način, sem prepričan, da sodelavka ne more ne prepoznati same sebe v podobni situaciji – če je le vsaj malo iskrena. Če ni – pa bogpomagaj ...

Skrivnosti mirnega reševanja konfliktov

Pred leti so name izjemen vtis pustila dela Marshall Rosenberga na temo nenasilne empatične komunikacije. Primer, kako močno je znanje, ki ga razkriva, lepo opiše vprašanje, ki ga je prejel na enem od seminarjev: »Kje ste bili pred 20 leti s tem znanjem?« »Zakaj«, vpraša Marshall. »Če bi že tedaj vedel vse to, ne bi rabil ubiti mojega najboljšega prijatelja.« Nekdo lahko cinično reče: »Se je že moralo zgoditi.« Očitno. No, to še ne pomeni, da ne bomo vedno dali vse od sebe, da se izognemo mnogim težavam, za katere verjamem, da so večinoma povsem nepotrebne in ki izvirajo iz preprostega pomanjkanja pravega znanja. Obstajata pa dve skrajnosti. Nekdo pravi, da je vse odvisno od nas, drugi pa da nič ni odvisno samo od nas. Resnica je nekje vmes. Znan glasbenik je zapisal zgovoren komentar te dileme: »Naša višina je naša usoda, naša teža pa je naša svobodna volja.«

Spore navadno rešujemo na štiri načine. Prvi: za spor obtožimo druge. S tem dolgoročno ne rešimo nič. Drugi, malo boljši nivo, je da za spor obtožimo se. S tem dolgoročno spet nič ne rešimo, saj tako kultiviramo občutek žrtve, ne da bi se skušali povezati z vzrokom težav in rešitvami le teh. Tretji, prvi od nivojev, do katerega je treba priti, uči o tem, da moramo ugotoviti potrebo, ki se skriva za tem, da smo bili sami oz. otrok konfliktni. Četrti, najvišji, skoraj božanski nivo, pa pravi, da moramo skušati v konfliktu ugotoviti, katera potreba osebe, s katero smo se zapletli, ni bila zadovoljena, da je prišlo do spora. To razumevanje me je odkar vem zanj neštetokrat doma in v službi rešilo številnih hujših incidentov. Posebej se spomnim primera z očetom.

Prišel sem na obisk k staršem. V dnevno sobo vstopi oče, rahlo slabe volje. Skoraj zagotovo je prej spil tudi kakšen kozarček vina. Naravnost mi precej provokativno reče: »A imaš namen vse življenje živeti kot klošar?« K sreči sem bil v dokaj dobri zavesti in se nisem takoj zadirčno oglašil nazaj, kot bi gotovo to storil še pred nekaj let. Raje kot to, sem se v umu vprašal: »Od kje očetu to; zakaj me je primerjal s klošarjem? Katera potreba bi lahko bila za tem?«

Iskreno sem skušal dojeti vzrok tega in bil v hipu tudi nagrajen v obliki odlične intuicije, ki mi je od znotraj dala namig. Očeta vprašam: »Oče, če te prav razumem, te skrbi, da bom živel kot siromak. Da bom revež. Drugim v napoto. Domačim pa v sramoto.«

Oče z že opazno bolj mirnim tonom reče: »Tako je. Kaj je treba tega, da živiš tako? Seliš se sem in tja. Nimaš niti redne službe. Kdo te plačuje? Kje dobiš denar?« Oče ve, da živim precej drugače, kot marsikdo. Posebej v tistem času, ko je prišlo do tega pogovora, sem se resnično selil vsakih nekaj mesecev. Živel sem v stanovanjih prijateljev, katera so mi odstopili, ko so šli na pot

v Indijo. Predaval sem na osnovi prostovoljstva in donacij, nikjer pa nisem pogojeval plačila za nič, kar sem delal. To sledim še danes. Izmenjava je dobrodošla, nikoli pa ni pogoj.

Tako sem razumel, da se za očetovimi ostrimi besedami preprosto skriva dobronamerna potreba po tem, da je njegov sin na varnem. Samostojen in preskrbljen. To sem ubesedil in v trenutku se je atmosfera v prostoru občutno spremenila. Lahko rečem tudi, da sem začel šele tedaj dojemati, kakšen večni dobronamernik mi je oče, no to kaže na zelo svoj način. Očetu in mami sem, da ju pomirim, pokazal razpored predavanj in jima na več načinov pokazal ter sčasoma tudi dokazal, da nimata kaj skrbeti, saj sem v dobrih rokah.

Umetnost komunikacije

Lansko leto sem na Krk peljal nenavadnega meniha, ki redno obiskuje Ljubljano. Skušam izkoristiti vsako priložnost za druženje z izjemnimi ljudmi, tako se mu dam večkrat na razpolago, če kdaj potrebuje kakšen prevoz. Med potjo na morje klepetava, postavljam mu razna vprašanja, med pogovorom pa za nekaj časa utihne in začne govoriti o nečem, kar mi sprva ni imelo nobenega smisla ...: »Andrej ... Tole zapestnico sem dobil pa iz Amerike. Podaril mi jo je prijatelj. Meri ti pulz, porabljene kalorije, ure spanja, število korakov, ki si jih prehodil vsak dan ..., in še kaj ...«

Kar je govoril se mi je zdelo povsem nepomembno, saj me razne tehnične naprave in fitnes ne zanimajo. »Imam pa dve podobni ... A bi imel eno, prosim?« »Hm ... Jaz bi moral biti ta, ki bi – kot menihu – moral nekaj dati tebi, ne pa da me zalagaš še z urami in športnim materialom ... No, z veseljem pa sprejem darilo ... V čast mi bo imeti nekaj tvojega pri sebi.« Razne reči, ki so jih uporabljale svete osebe imajo zelo vsesplošni pozitiven učinek zato številni posvetu zbirajo artikle velikih ljudi. Adija) sem kmalu odložil na Krku, se mu zahvalil in nadaljeval domov proti Ljubljani. Zvečer se uležem na posteljo in pogledam novo čudo, ki mi ga je podaril Adi ter stopim

do računalnika preverit vse tehnične funkcije, ki jih nudi. Gledam in gledam ... Kar naenkrat pa se mi posveti! Adi je videl, da sem začel nekoliko zanemarjati skrb za telo in zdravje, tega pa mi ni rekel neposredno, saj bi se najverjetneje začel takoj braniti, argumentirati in iskati izgovore, zato je raje poiskal drug način – takšen, ki zaobide ego in najde srce. Največji učitelji praviloma ne poučujejo neposredno – raje ti v obliki zgodb ali drugih subtilnih sugestij spretno pomagajo uvideti svoje izzive ali rezerve. Že naslednji dan sem šel po dolgem času na tek v naravo in odtelej več pozornosti posvečam tudi tem pomembnem aspektu celostnega zdravja.

Če ni foušije je za vse dost ...

Nekega dne fant po imenu Šišupal najde skrivnosten star predmet, ki nenavadno spominja na čudežne svetilke iz risank. Najprej se prepriča, da ga nihče ne opazuje, da ga kdo ni bi imel za norega - nato pa jo bolj za šalo kot zares z nasmehom čisto na rahlo podrgne, že naslednji trenutek pa se iz svetilke resnično pojavi – duh! Fantu se zatresejo kolena in že začne razmišljati o begu, nakar zasliši pomirjujoče besede: »Dečko ... Dečko ... Vse je v redu ... Ne boj se ... Dober duh sem ... Takšen, ki izpolnjuje želje ... Gotovo si že kje slišal zame ...« Fant se usede in umiri ter kar ne more verjeti svojim ušesom in očem. »No, veš ... Nisem pa običajen duh ... Tudi pri meni imaš – kot pri ostalih podobnih – tri želje ... No ... Katerokoli željo pa od mene dobiš ti, dobi tvoj sosed – dvojno.« »Nenavadno ...«, še vedno kar ne more verjeti mladi dečko. »Resnično?« »Resnično«, odgovori duh. »Najbolje, da kar začneva in boš sam videl.« »V redu. Hmmm Vedno sem si želel imeti veliko graščino z bazenom ...« »Urejeno«, reče duh, in v hipu se pred obema pojavi ogromna graščina z bazenom. Že nekaj momentov za tem pa fant zasliši vzklike navdušenja pri sosedih: »Waaaaw ... Waaaaaaw ...«, pri katerih je kar naenkrat

zrasla velika graščina z bazenom. Ko je Šišupal videl sosedovi graščini je njegova nova pridobitev kar naenkrat izgubila na vrednosti. »Alo, dečko ...«, ga preseka duh: »Nisi edini, ki žuli svetilke ... Nimam dolgo časa ... Povej ... Katera je tvoja druga želja?« »Druga želja ... Vedno sem si želel imeti močnega štiripogonca ... Terenski avto ... Saj veš, kaj mislim, a ne?« »Vem«, se poznavalsko nasmehne duh in že v naslednjem hipu se pred obema pojavi čudovito terensko vozilo. Ne mine pa še 5 sekund, ko Šišupal zasliši soseda, kako v njegovem avtu pritiska na gas: »Waaaaw ... Waaaaaaw ... Nov avto ... Dva nova avta! Kar od nekje ... Hvala ti, Bože ... Hvala ti!«

Šišupal praktično pozabi na to, da ima novo graščino, bazen n drag terenski avto, saj jezno in zavistno gleda sosedove nove pridobitve. Znova ga zmoti duh, ki mu reče: »Glej, prijatelj ... Dve želji si že izkoristil ... Imaš še samo eno ... Prosim pa te – dobro izberi ... Morda se motim, no - nekam bled se mi zdiš ... Niti ne bled – zelen ... Ko sva se srečala, si mi deloval bolj zdravo, kot sedaj ... Očitno slabo vplivam nate ... Dobro premisli, kaj si boš izbral ...« Šišupal se prime za brado in grunta ..., grunta in grunta ... Končno pa tudi pogrunta. »Že vem!«, vzklikne. »Že vem, kaj bi rad«, veselo oznani: »Takole naredi: prosim te – iztakni mi eno od mojih oces. Katerokoli, niti pomembno a levo ali desno ...« Niti še ni dobro do konca izgovoril, ko se njegova želja uresniči, že nekaj hipov zatem pa z zdravim očesom pomirjen in zadovoljen na drugi strani žive meje opazi soseda, ki je tako ostal brez – obeh ...

Vse znanje se ti razkrije ...

Nekega dne v velik hram v Indiji pride priznani znanstvenik iz prestolnice. Odpravi se do modreca, ki je vodil ta hram. Potrka in brez povabila vstopi v prostor in začne: *»Bhaktisiddhanta ... Sem predstojnik katedre za sanskrit z univerze v Kalkuti ... Veljate za zelo učenega, tako imam za vas nekaj vprašanj ...«* Bhaktisiddhanta Sarasvati, ki je veljal za zelo posebnega človeka, ni bil najbolj vesel vehementnega nastopa gosta. *»Nimam časa ...«,* mu je odgovoril. *»Naročite se in pridite naslednji teden.«* Pri obisku svetih ljudi je zelo pomembno, da k njim prideš v pravi zavesti – spoštljivi in ponižni, v nasprotnem primeru ne boš deležen vsega, česar bi lahko bil.

Bhaktisiddhanta pa od daleč vidi, da njegove besede gosta zelo vznemirijo. *»Labko pa stopite do našega pujarija (op. tistega, ki skrbi za oltar) in vse, kar ste želeli vprašati mene – vprašate njega. On ima odgovore za vas. »Kaj pa se greste? A ne veste, kdo sem?«,* hudo vznemirjen odvrne gost, naposled pa se le sprijazni s napotkom gostitelja.

Že nekaj minut se znajde v glavnem hramskem prostoru – pred oltarjem, kjer zagleda malega starejšega gospoda. *»Dober dan...«,* začne. *»K vam so me poslali, da mi odgovorite na nekaj pomembnih filozofskih vprašanj. Kam se lahko usedeva?«* *»Joj, spoštovani ... Trenutno to ni mogoče, saj imam nujno delo ... Pobrisati moram prah, počistiti tla in zamenjati cvetje ... Pridite čez nekaj ur, prosim ...«* Gost je postal še bolj vznemirjen. *»Kako je lahko brisanje prahu pomembneje od mojih filozofskih dilem?«,* je pomislil. Še preden pa ga je jezik prehitel, se je oglasil pujar: *»Labko pa mi pomagajte in bova prej končala. Tako se lahko nato v miru pogovoriva o vsem, kar vas zanima.«*

S težkim srcem je učenjak ponudbo – če je želel dobiti zeleno – sprejel, in z malim odporom začel brisati prah. Mine dobra ura, dve, nakar pujar zadovoljno izjavi: *»Tako! Končano ... Krasno, hvala vam, da ste mi priskočili na pomoč. Še veliko prej sva končala kot sem mislil, da bova ... Povejte mi, prosim; nekaj vprašanj ste imeli zame ... Pridite in sediva ... Kako vam lahko ustrezem?«* Gost je vidno miren in zadovoljen, povsem drugačen kot ob prihodu, začudeno odgovoril: *»Spoštovani ... Veste ... Saj ne vem, kako naj povem ... No ... Medtem, ko sem vam pomagal ..., sem sam dobil odgovore ... Od znotraj ... Na vsa vprašanja, ki sem vam jih želel zastaviti ... Hvala vam ...«*

Vse znanje se ti razkrije v srcu, če deluješ v duhu predanega doprinašanja svetu ...

Duhovni sejem

Na znanem tradicionalnem sejmu so prireditelji postavili tri stojnice. Na prvi je bilo napisano:

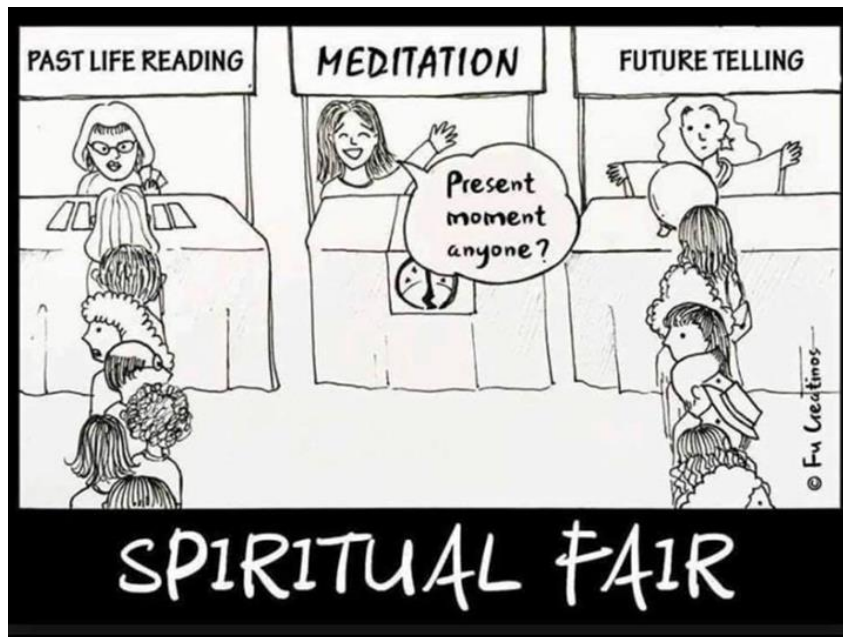
»Pogled v pretekla življenja ...« Pred stojnico se je naredila dolga ... Narod je hodil en po drugem ... Vsi so želeli videti, kje vse so se že plazili in kaj vse so bili ...

Na drugi stojnici je pisalo: »Pogled v prihodnost ...« V tej vrsti je vladal še večji kaos. Ljudje so se gnetli, gužvali in rinili naprej, saj so želeli čim prej izvedeti, kakšna bo njihova prihodnost ...

Poleg obeh pa je stala še tretja stojnica. Na njej je pisalo: »Kako živeti tukaj, zdaj?« Za pultom stojnice se je dolgočasila mlada študentka, saj v vrsti pred njo ni bilo nikogar.

Nikogar.

Vsi so želeli stikati po preteklosti in *špejati* v prihodnost, nihče pa ni bil zainteresiran, da poišče odgovore in usmeritve za to, kako živeti tukaj, zdaj ...

Čarobna palica

Mlad fant je vse življenje sanjal o tem, da se mu nekje nekoč izpolnijo vse želje. Vse. Fantaziral je o tem in o onem ter klub temu, da je bil član precej premožne družine nikdar ni bil zares zadovoljen z vsem luksuzom, ki mu je bil na voljo.

»Ko bi le imel čarobno palčko, da bi si lahko prosto pričaral vse, kar bi želel ...«

Nekega dne gre fant na izlet v gozd. V gozdu pod drevesom sreča jogija, asketa, ki tam sodeč po videzu in mahu, ki mu raste pod kolenom, meditira že več mesecev, če ne let ...

Asketa zmoti pri meditaciji in ga prosi ... »Modrec, modrec ... Gotovo poznaš pot do uresničitve vseh želja ... Velikokrat sem že slišal, da nam modreci lahko uresničite vse želje ...« »Kaj te tare, prijatelj, kako ti lahko ustrezem?«, ga vpraša modrec. »Poln želja sem, gospod ... Poln ... Rad bi to in ono ... Starši pa mi vsega ne omogočajo ... Mi lahko kako pomagaš? Imaš kakšno mantro, urok, svetilko, ki mi je lahko v pomoč?« »Hm ...«, zagodrnja modrec. »Imam ... No, ne vem, če bi ti priporočal poseganje po tem ...« »Zakaj ne, zakaj?« »Zakaj? Zato, ker ima vse svoje pluse in minuse ...« »Prosim, prosim ...«, vztraja dečko. »V redu ... Naj bo ...«, popusti sadhu.

Tole je čudežna svetilka. V njej prebiva veliki duh, ki uresničuje vse želje. Vendar previdno – edino pravilo, če želiš, da te duh vedno služi, je, da mu nikdar ne zmanjka dela. Nenehno mu moraš dati naloge. Vse, kar pa mu boš naročil – bo uresničil.« »Wow ... Fantastično ... Kar težko verjamem, no, neverjetno ... Komaj čakam, da to testiram ... Hvala, modrec ... Hvala ...« Dobro pa me poslušaj, dečko. Samo enkrat ti bom povedal. Duhu moraš dajati nenehno nekaj za delati. Če mu zmanjka dela, ko ti zmanjka želja, te bo požrl ... »Haha, hvala tebi, modrec, hvala tebi. Ne bo mu zmanjkalo dela ... Toliko želja imam ... « »Srečno ...« mu skeptično odgovori jogi in se vrne v meditacijo.

Fant že po poti podrgne svetilko in spozna nenavadnega duha. Najprej si zaželi vso možno razno hrano, pa zlato, bazen, letalo in vse, kar lahko pride človeku na pamet ... V 14 dneh je dom spremenil v pravi zabavišni park, pol ekranov, igrišč in hrane ...

Počasi, počasi, pa začne fantu zmanjkovati želja. Nekajkrat je že zmedeno strmel v duha, ki ga je že skoraj začel napadati, a se zadnji moment še spomnil nečesa novega: »Banane ... Zlati akvarij ... Hišico na drevesu ...«, vse bolj pa je dojemal, da mu zmanjkuje želja, in da se bo njegova zgodba klavrno končala, saj je njun odnos z duhom postajal vse bolj napet. Neki dan se zmeden zbudi in sploh ne ve več, kaj bi si zaželel, duh pa začne vse bolj razvijati in noreti ter mu groziti, da ga bo požrl ... Fanta zagrabi velika panika in hitro oddrvi v gozd do modreca ... Teče in teče ter po pol ure teka končno najde drevo, pod katerim mir išče modri gospod: »Sadhu .. sadhu ... Prosim te, pomagaj ... Duh me hoče pojesti ... Pomagaaaaj!« »Pomagaj? Dečko ... Opozoril sem te, kaj te čaka, če ne boš pozoren ...« Vem! Vem ... Oprosti mi ... Naiven sem bil ... Reši me, prosim, reši me ...«, prosi dečko ...

Modrec fanta sočutno pogleda, kratko pomisli, in reče: »V redu ... Naj ti bo ... Takole naredi: v zemljo zapiči dolgo palico ... Duhu pa naroči, naj hodi gor in dol po tej palici ...«

Duh predstavlja naš um, palica pa redni angažma, ki ga um potrebuje, sicer hitro postane naš sovražnik, ki išče – probleme. Tudi, ko jih ni treba iskati.

»Če človek obvlada um, najde v njem najboljšega prijatelja, če tega ne zmore, pa ima v njem še naprej največjega sovražnika.« Bhagavad gita, 6.6.

Ljudje mi pogosto izrečejo čestitko: »Naj se ti uresničijo vse želje ...« Verjamem, da so njihove namere dobre, prepričan sem, da so, no raje dodam: »Hvala, še raje kot do vidim in vem, da se bodo uresničile vse moje potrebe ... Želje pa bolje, da se ne, saj vse niso smiselne ...«

Kdor je bogat z nečim, to podeli z drugim ...

Nesrečni možakar srečnemu in zadovoljnemu sosеду vsako jutro na dvorišče strese veliko vrečo smeti. Potrpežljivi soséd, ki ga vsak dan pred hišo pričaka prava mala deponija, se zaradi zavistnega soséda ne vznemirja preveč. Smeti lepo pospravlja, reciklira, za hišo pa ima tudi velik sadovnjak, kjer mu rastejo sladka in sočna jabolka. Nabere veliko posodo najlepših, jih odnose zavistnemu sosédu, ter mu reče: "Kdor je bogat z nečim, to podeli z drugimi." dr. Ruzov

20 modrosti, ki jih je zapisal Miyamoto Musashi,

japonski budist in samuraj, rojen leta 1584.

Napisal je naslednje napotke, ki bi jim morali slediti vsi, ki si želijo živeti srečno in izpolnjeno življenje. To naj bi bila zadnja stvar, ki jo je zapisal pred smrtjo. Naslov dela je bil 'The Way of Walking Alone'. Prisluhnite njegovim modrostim...

1. Nauči se sprejeti življenje takšno kot je

Živi življenje, kakor pride. Sprejmi tako dobro kot slabo in boš zrasel močnejši.

2. Opusti kakršnokoli obsesijo, da dosežeš užitek

Musashi svetuje, da ne tečemo za užitki kakor da so nekakšne droge, pač pa jih sprejmemo, kadar nam jih življenje podari.

3. Ne deluj impulzivno. Premisli svoje odločitve.

4. Ne bodi obseden sam s seboj

Kaj je v življenju zares pomembno, se boš zavedal šele takrat, ko boš pustil ego ob strani.

5. Nikoli ne dovoli, da ljubosumje vlada tvojemu življenju

Če dovoliš ljubosumju, da te prevzame, te bo uničilo. Bolje, da si hvaležen za to, kar imaš.

6. Opusti navezanost na poželenje

Več kot imamo, več si želimo. Bodi srečen takšen kot si in dovoli, da dobre stvari naravno pridejo.

7. Nikoli ne živi v obžalovanju

Vse, kar se ti je zgodilo do sedaj, se je zgodilo z namenom, zato ne zapravljaj časa z obžalovanjem.

8. Ne premlevaj žalostne ločitve

Utapljanje v žalosti, ko te nekdo zapusti, ne bo nikogar prineslo nazaj. Čas je, da greš naprej.

9. Pritoževanje ne bi smelo imeti prostora v tvojem življenju

Musashi svetuje, da pustimo težave v preteklosti in se ne pritožujemo.

10. Naj poželenje ne vlada tvojemu življenju

Ne dovoli, da poželenje vlada tvojim odnosom. Išči raje ljubezen in razumevanje.

11. Pusti možnosti odprte

Zapiranje določenih poti ti lahko prepreči razvoj, pusti um vedno odprt.

12. Ne bodi suženj svojega okolja

Materialno bogastvo ni bolj pomembno kot ljubezen, dobro zdravje in družina.

13. Nauči se, da nisi požrešen

Dovolimo, da misli na hrano premagajo vse. obroki bi morali biti striktno uporabni.

14. Opusti imetje za minimalizem

Opusti stvari, ki ti ne služijo več. Živi preprosto življenje brez navlake.

15. Ne verjami v nekaj, samo zato, ker ti je bilo tako rečeno

Poslušaj druge, a ohrani odprt um. Ne ubogaj slepo, kar ti rečejo.

16. Spoštuj bogove, vendar ne sloni zgolj na njihovem vodstvu

Moli, a ne pričakuje, da boš voden za roko. Tvoja usoda je v tvojih rokah.

17. Ne imej strahu pred smrtjo

Razmišljanje o smrti te zaustavi pred uživanjem življenja, ki ga imaš v tem trenutku.

18. Ne uporabljaj orožja, če ni potrebe

Musashi je bil znan bojevnik (sabljač), a je verjel, da se orožje lahko uporabi le za obrambo in ne za napad.

19. Ne dajaj pritiska na bogato pokojnino

Poskušaj živeti srečno v tem trenutku, namesto da varčuješ vse za "stara leta"

20. Vedno zaščiti svojo čast

Ne sklepaj kompromisov glede svojih vrednot in živi časti vredno življenje.

Nauči me umetnost majhnih korakov

»Gospod, ne prosim te za čudeže niti prividov, le moči, da zdržim vsakodnevno življenje.

Nauči me umetnost majhnih korakov.

Napravi me bolj pazljivega in iznajdljivega, da bi obranil pozornost na vsakodnevni odkritjih in izkušnjah, ki me veselijo.

Nauči me pravilno razpolagati s časom v življenju.

Nakloni mi tankočutnost, da bom zmožem ločiti glavno od drugotnega.

Prosim te za moč in vzdržljivost, da ne bi zdivjal skozi življenje, pač pa skozi pameten načrt dneva opazil vrbove in prostranstva in včasih našel čas, da občudujem umetnost.

Pomagaj mi razumeti, da sanjarjenje ne more biti v pomoč. Niti sanje preteklosti niti sanje prihodnosti.

Pomagaj mi, da sem tu in zdaj, da dojamem da najpomembnejši je ta trenutek. Obvaruj me pred naivnim mišljenjem, da bo vse v življenju lahko.

Daj mi čisto zavest, da je zapletenost porazov, padcev in neuspehov le naraven del življenja, skozi katerega rastemo in zorimo.

Spomni me, da ima srce pogosto razlog.

Pošlji mi ob pravem času nekoga, da mi pogumno pove resnico in jo preda z ljubeznijo.

Vem, da se mnogo problemov reši, če ne naredimo nič. Nauči me torej potrpljenja.

Veš, kako močno potrebujemo prijateljstvo. Dovolj mi, da postanem vreden Tvojega najlepšega in najnežnejšega darila.

Nakloni mi bogato domišljijo, da bi smel ob pravem času, na pravem kraju, s tišino ali govoreč, dati nekomu potrebno toploto.

Napravi me moža, ki ve kako doseči tiste, ki so zares "na tleh".

Varuj me pred strahom, da bi v življenju kaj pogršal.

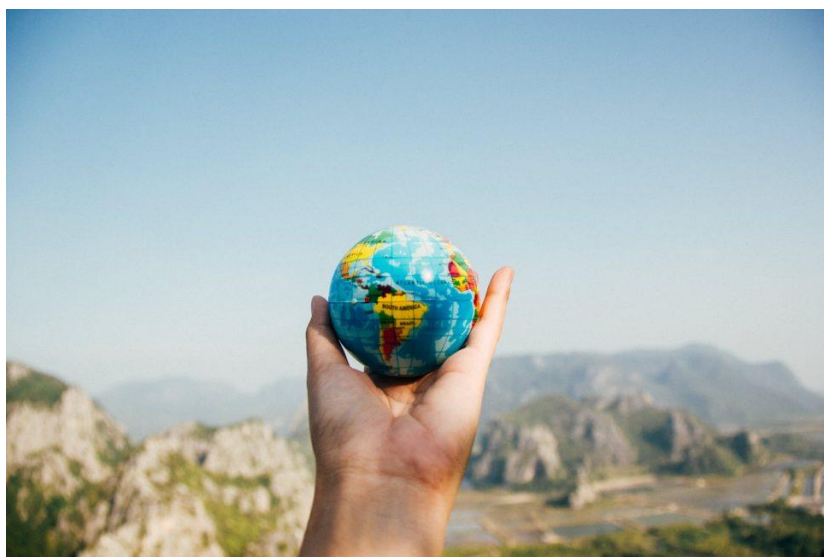
Ne dovoli mi tistega, kar si sam želim, daj mi raje kar zares potrebujem.

Nauči me umetnost majhnih korakov.« Antoine de Saint-Exupery (Mali princ)

Kdo bi rad spremenil svet?

Kitajski car je imel zelo mehko srce. Mehkejše od večine vladarjev. Zelo si je želel pomagati svetu vsem živeti še bolje, tako je sklenil, da bo po vsem planetu razdelil ogromne subvencije, ki bodo ljudem pomagale bolje živeti. Mine pa nekaj let in opazi, da se svet še vedno sooča z enakimi izzivi kot prej. Med raznimi provincami še vedno prihaja do sporov in vojn ... Narod še vedno vara drug drugega ... Možje varajo žene, žene može ... Tako sklene, da bo zmanjšal svoj obseg dela. »Svet je prevelik, da bi ga lahko spremenil ... Spremenili bomo Kitajsko.«, sklene zmagoslavno in začne intenzivno vlagati v to, da domačem narodu omogoči vse, kar si potrebovali, hrano, pijačo, obilje, luksuz ... Že čez nekaj let pa v pričakovanju poročil s terena razočaran sliši: »Spoštovani cesar ... Bolezni, umori, nasilje in kriminal se niso zmanjšali ... Ravno obratno ... Narod še vedno nagaja drug drugemu ...«, s težkim srcem sel poroča carju. Car vidi, da tako ne gre naprej, saj tudi njemu zmanjkuje časa, saj se bliža visoki starosti. Tokrat sklene: »Končno razumem ... Spremenili bomo našo dinastijo. Zahtevam, da odslej veljajo vse te uredbe, omejitve in napore, ki smo jih prej vlagali v svet – implementiramo tako, da postopno spremenimo in uredimo našo veliko dinastijo.« Proces je stekel, začeli so se intenzivni pogovori, spremembe na področju zakonodaje in vztrajna prepričevanja, no na prvem srečanju vse dinastije, dobro leto po začetku novih sprememb, kralj z bolniške postelje, kjer mu življenje je intenzivno prihaja h koncu, zaprosi slugo, naj v pričo vseh poročila o spremembah: »Veliki Ching Chang je izkoriščal podanike in prevaral svojega brata ... Madam Tai Chi je zlorabila položaj in zapustil moža ... Otroci Kjo Ko Shin Kai so se začeli drogirati ... Vsi, eden za drugim ...« Kralj ob poslušanju vesti potoči solzo, ob vsem tem pa ga spreleti močna, jasna in glasna misel: »Joj, o joj, prijatelj moj dragi ... Ves ta čas sem želel spremeniti svet ... Vse, kar pa bi rabil, je bilo – spremeniti sebe ...

Dobro – slabo? Teško je reči ...

Zgodba govori o kralju Akbarju in Birbalu, njegovem bistrem ministru.

Birbal je bil znan po tem, da je bil zelo zelo bister. Kralju je bil močno pri srcu, saj je vedno našel odgovor na vse resne izzive, ki so doleteli kraljestvo. Med drugim je rad rekel, da ni nič slabo samo po sebi, da je vse dobro za nekaj, ter da se vse zgodi s točno določenim namenom. Kralj ga je občudoval in si ni mogel zamisliti vladanja brez njega.

Nekega dne pa se kralj po nesreči grdo ureže v prst, tako da mu iz njega močno teče kri. Še pod vplivom nesreče se hitro odpravi k Birbalu in mu besno zagrozi: »Birbal, večkrat rečeš, da je vse dobro za nekaj; samo drzni si enako reči tudi ob tej moji veliki nesreči in vrgel te bom v zapor. Dovolj te imam!« Birbal mu odvrne: »Spoštovani kralj, zelo žal mi je, da ste se poškodovali, no kot vaš prijatelj in svetovalec sem vam dolžan govoriti resnico. Prepričan sem, da bo čas pokazal, da je bilo to dobro za nekaj. Za kaj, pa še ne vem. Čas bo pokazal.« Kralj se še bolj razjezi in paznikom razjarjen ukaže, naj Birbala odvedejo v keho, sam pa se na konju odpravi na lov v gozd, da se vsaj malo sprosti.

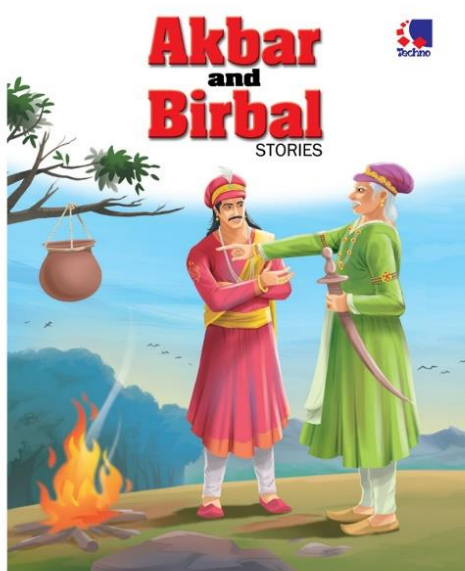
Zašel je malo globlje v gozd, ko pred njega kar naenkrat skočijo nenavadni moški, pripadniki domorodnega ljudstva čudno oblečenih (slečenih) ljudi, ki se že stoletja skrivajo v divjini. Kralj zgrabijo in zvežejo, ter odpeljejo v njihov tabor. Privedejo ga pred poglavarja, ki ukaže zakuriti ogenj, po katerem bodo kralja Akbarja najprej darovali njihovim bogovom, potem pa ga bodo skuhali in ... pojedli.

Ne mine nekaj minut, ko se že znajde nad ognjem, privezan na čvrsto jekleno palico. Brez pravih možnosti za pobeg. Zvezan in ogorčen prosi, naj ga spustijo, a divjaki nimajo posluha za njegove prošnje. Ko je bil kralj že na meji tega, da pade v nezavest, poglavar opazi, da kralju iz prsta teče kri. Zaukaže, da se obred ustavi in skliče zbor starešin. Kralj zmeden in šokiran čaka nadaljevanje, nakar mu pristopi moški, ki ga je privedel v tabor in mu reče: »Spoštovani, žal mi je. Ne moremo vas pojesti, tako vas bomo morali spustiti.« Kralj se šokiran čudi vsemu, kar se dogaja, moški pa mu pojasni: »Vse naše žrtve morajo biti, če želimo da jih naša boginja sprejme, nepoškodovane.

Vam pa manjka del telesa, krvavite, tako niste primerni za ta obred. Lahko greste.«

Kralj si oddahne, kot še ne, saj se je v mislih že poslavljajal od tega sveta. Hitro skoči na konja in se vrne domov. Odjezdi naravnost v grajski zapor, do Birbala. Pred njega pade na kolena in se mu v solzah opraviči: »Dragi moj Birbal. Oprosti mi prosim, oprosti mi. Spet si imel prav. Komaj sem

ostal živ. Domorodci so me želeli pojesti. Pojesti! Sedaj razumem, da je bilo resnično dobro, da sem se urezal v prst. Ne razumem pa nečesa: prosim, pojasni mi nekaj. Dojel sem, zakaj je bilo dobro zame, da sem se poškodoval: zakaj pa je bilo dobro zate, da si moral biti zaradi moje nagle jeze ves ta čas zaprt v zaporu?» Birbal mu nasmejan odvrne: »Dragi moj kralj. Hvala vam. Vsi delamo napake, vse v redu. Glede vašega vprašanja pa: kadarkoli greste kam ven, sem navadno vedno z vami. Z vami bi bil najverjetneje tako tudi danes, med divjaki. Verjetno vidite, da imam povsem zdravih in celih vseh 10 prstov na roki, tako bi v tem primeru, pojedli mene ... Brez skrbi, vse, kar se zgodi, se zgodi v dobro vseh. Samo naprej.«

Moč odpuščanja

»Nekoč je živel mlad fant po imenu Joey, ki je pri 19ih zapustil dom in se odpovedal judovski religiji. Njegov oče je bil zelo vznemirjen, zagrozil mu je s popolno prekinitvijo odnosov. Joey pa se ni premislil, tako sta nehala komunicirati.

Sin je potoval po svetu in se iskal. Zaljubil se je v krasno žensko, in nekaj časa se je zdelo, da je njegovo življenje dobilo smisel in namen. Nekaj let za tem, nekega dne v Indiji, v restavraciji, Joey sreča starega prijatelja iz domačega kraja. Ves dan sta preživela skupaj, nato pa prijatelj reče: »Žal mi je, da ti moram to reči, no tvoj oče je prejšnji mesec umrl.« Joey je bil šokiran. Prvič je slišal za to, da je njegov oče umrl. Vrnil se je domov in znova začel proučevati njegove judovske korenine.

Razšel se je z dekletom saj navkljub temu, da je bila Judinja, ni želela imeti nič s to tradicijo. Po kratkem obisku doma se je Joey odpravil v Jeruzalem in odšel do Zidu objokovanja. Odločil se je, da preminulem očetu napiše pismo, v katerem mu je izrazil svojo ljubezen in prosil za odpuščanje. Za tem, ko je Joey napisal pismo, ga je prepognil in ga skušal vstaviti v eno izmed luknjic na zidu. Medtem, ko je to počel, pa je iz te luknjice zidu padlo drugo pismo in pristalo blizu njegovih stopal. Joey se je sklonil in ga pobral.

Radoveden, je odrl pisemce. Rokopis se mu je zdel znan. Nadaljeval je z branjem. Pismo je pripadalo očetu, ki je v njem prosil Boga, naj mu odpusti, ker se je ločil od sina ter mu izrazil globoko brezpogojno ljubezen do Joeyja. Joey je bil osupel, brez besed ...

Kako je to mogoče? To je bilo več kot le naključje, bil je čudež! Ne glede na to, kako težko mu je bilo verjeti, kaj se dogaja, no v njegovih rokah je držal sporočilo, napisano s strani njegovega očeta – nesporen dokaz, da to niso sanje.

Joey je začel resno proučevati Judaizem. Nekako, nekaj let kasneje, ko se je vrnil v Združene države, ga je rabin, ki ga je poznal, povabil na večerjo. Ta večer se je v hiši rabina Joey srečal z dekletom, ki ga je zapustila pred mnogimi leti. Tudi ona se je vrnila k judovskim koreninam. In seveda, Joey in dekle sta se kmalu poročila.

Znova in znova lahko poslušamo zgodbe, v katerih proces odpuščanja povsem umakne bolečo preteklost.« dr. V.O. Ruzov

A tako ...

V vasici ob gozdu je živel starec. V vasi je veljal za zelo bistrega, modrega in spoštovanega človeka. Nekega dne na njegova vrata potrka mlado dekle.

Starec odpre vrata, dekle pa objokano v rokah drži dojenčka. Starcu reče: »Prinesla sem vam otroka. Vaš je. Poskrbite zanj.« Starec odvrne: »Hm ... A tako ...«, dekle pa naglo odide.

Starec je v vseh teh letih čudovito skrbel za fanta; naučil ga je hoditi, pisati, brati in mu predal vse, kar utegne kjerkoli potrebovati ... Vzgojil ga je v pravega malega gentlemana.

Vest o starcu in otroku je seveda dosegla tudi vas in vaščane, ki so starca ostro kritizirali: »Smo vam rekli? Nezakonskega otroka, pankrta, vzgaja, vi pa ste ga imeli za svetnika ... Kakšen modrec neki ... Navaden prevarant je ...«.

Leta so minevala, dokler se nekega dne na vratih ne pojavi isto dekle, ki je otroka pred leti pustilo pred vrati. Tokrat je bil z njo tudi mlajši moški. Starec odpre vrata, vljudno pozdravi in vpraša:

»Kako vama lahko ustrezem?« Dekle odgovori: »Gospod ... Iz srca vam hvala za vašo velikodušnost ... Veste ... Oprostite nama, prosim ... Pred leti sva spočela otroka ... Bila pa sva neporočena ... Brez denarja in prihodkov ... Starši bi naju ločili, če bi izvedeli, kaj se je zgodilo ... Vedela sva, da otroka ne moreva obdržati ... Veste ... Sedaj pa imava službe ... Dozorela sva ... Otroka bi tako rada nazaj ...«.

Starec je mirno odvrnil: »Hm ... A, tako ...«. Šel je po otroka, ga objel, poljubil na čelo, na vratih pa mladi družini zaželel vse dobro.

Na dolgi rok se vse zgliha ... A ne?

Možakarja z imenom Deno po zanimivem življenju doleti smrt. Kar naenkrat se pojavi pred Svetim Petrom, ki mu pojasni: »Spoštovani; dobrodošli na naši recepciji, kjer vas bomo usmerili naprej. Tu ne boste ostali dolgo, radi pa bi o vas izvedeli nekoliko več, tako mi povejte, prosim - ste kdaj kje kaj ukradli?« »Hmmm ... Iskreno? Ojoj ... Sem mislil, da imate vse zabeleženo ... No, seveda sem. Dvakrat. Bicikel ..., in sončna očala. No ... Oboje sem kasneje nekoč nekemu tudi podaril, tako sem prepričan, da se na dolgi rok vse zgliha, a ne?« »Hmmm«, zagodrnja Peter: »Zanimivo ... Kaj pa tole? Druga točka: ste kdaj kaj uničili?« »Sem, seveda ... Saj veste ... Sto let nekje ... Hočeš nočeš se kaj uniči ... Uničil sem dve hiši in en kozolec ... No, veste ... Kasneje sem dve hiši tudi postavil, prav tako kozolec ... Tako se na dolgi rok vse zgliha, a ne?« »Hmmm ...« zagode Peter: »Nenavaden primer ste ... Zadnje vprašanje imam za vas ... Tole pa čisto zares ... Deno ... Deno moj mili ... Ste kdaj koga ubili?« »Peter, o moj Peter ... Sem ... Tri ... Dva ... Enega je bilo treba ... Vojna ... Drugega sem pa po nesreči ... Ampak, no, veste ... Kasneje pa sem dva naredil ... Enega nalašč, drugega pa po nesreči ...

Povejte mi prosim, kam me boste poslali?«

Sveti Peter se prime za glavo in odgovori: »Kam, kam ... Hvala vam, dragi Deno za vse vaše odgovore. Takole je ... Bog vas je naredil, hudič pa bo vzel ..., tako se na dolgi rok spet vse – zgliha ...

Nekdo od vas je izbran ...

Svoj čas je v starem samostanu živelo preko 50 menihov in redovnic, ob koncih tedna pa je bilo v centru preko 500 obiskovalcev, pred kratkim pa je začel vse bolj samevati. Ob nedeljah je vanj prihajalo vse manj gostov, število menihov in nun pa je padlo na 8. Vodjo centra je začelo zelo skrbeti: »...Če bo šlo tako naprej, bo treba samostan zapreti ...«, tako se je odpravil na dolgo pot po nasvet k patru.

Skoraj v solzah mu je opisal, da se boji za preživetje duhovnega reda in ga prosil za nasvet. Pater mu pove takole: »Hvala za tvojo skrb in iskreno željo pomagati ohraniti ta čudovit samostan. Glede na to, da ste poskusili že marsikaj, vam preostane samo še nekaj. Vem, kje je rešitev. Veš, nekdo od vas osmih, je izbran za resnično neverjetne stvari. Delal(a) bo prave male čudeže. Podobno, kot že številni izjemni ljudje, ki so obiskali planet v preteklosti, o katerih se govori še danes.«

Duhovnik je navdušen želel izvedeti, kdo to je, pater pa mu je odvrnil: »To boš pa sam izvedel, brat moj. Pusti času čas. Srečno.«

Duhovnik je vso pot domov razmišljal: »Kdo izmed aktivnih menihov in redovnic je ta, ki je izbranec, o katerem je govoril pater?«, no ni našel odgovora. Razmišljal je: »A je to on ... Ali on ... Saj ne vem ...«. V samostanu je zelo pozorno opazoval svoje duhovne brate in sestre; ker ni vedel kdo točno je izbran, se je začel do vseh obnašati še bolj uvidevno, pozorno in ljubeznivo. Sprva so bili presenečeni nad njegovim nenavadnim obnašanjem, sčasoma pa so mu tudi sami začeli vračati z enako mero. Atmosfera v samostanu je kar naenkrat postala zelo prijetna, domača, božanska. Menihi so se krasno razumeli, čudovit povezan ambient so začutili tudi obiskovalci, ki so prihajali v center, in kar naenkrat so v hram malo po malo ponovno začele prihajati množice ljudi. In ne le to! Na študij je prišlo tudi 18 novih menihov in redovnic, novi donatorji in podporniki ...

Vodja samostana je bil presrečen. Navdušen se je odpravil prenesti krasne vesti o spremembi na pot k patru. Takoj po vhodu mu je izkazal spoštovanje in začel: »Hvala vam iz srca, dragi pater. Rešili ste nas. Samostan je poln radosti in entuziazma. Ob nedeljah je center nabito poln. K nam prihajajo celo iz tujine! Vse sije in cveti. Hvala vam, hvala! Povejte pa mi prosim nekaj: še vedno ne vem, kdo od bratov in sester je bil izbran za čudovite reči; a mi prosim poveste, kdo to je?«

Pater mu odvrne. »Prijatelj moj dragi. A resnično ne razumeš? Ti, sine, ti. Prav tako so izbrani tudi vsi ostali. No, vsak si sam izbere, ali bo njegovo življenje drama negotovanja, sebičnosti in tesnobe ali pa ljubezenska zgodba o velikodušnosti, uspehu in sreči. Vesel sem, da si prišel.

Vedno dobrodošel, vse dobro, vsem.«

23 nasvetov tibetanskih modrecev;

1. Všeč ti je - povej.
2. Ni ti všeč - povej.
3. Nekoga pogrešaš - napiši ji/mu.
4. Ne razumeš - vprašaj.
5. Želiš, da se srečate - pokličiči.
6. Želiš nekaj - poišči.
7. Želiš biti jasen - pojasni.
8. Če si naredil napako - takoj pojasni in ne išči opravičil zase.
9. Vedno se zavedaj tega, da ima vsak svojo resnico, resnice drugih pa se pogosto ne ujemajo s tvojo.
10. Ne komuniciraj z zlobnimi ljudmi.
11. Najpomembnejša v življenju je ljubezen - vse ostalo je zaman.
12. Človekove težave obstajajo samo v njegovi glavi.
13. Izkoristi vsak trenutek najbolje, kot je le mogoče.
14. Vedno se zavedaj, da je to samo tvoje življenje.
15. Ne bodi dolgočasen.
16. Vedi, da nikomur ničesar ne dolguješ.
17. Vedi, da nihče ničesar ne dolguje tebi.

18. Ne obžaluj časa niti denarja, ki si ga namenil za razumevanje sveta.
19. V življenju vedno računaj samo nase.
20. Zaupaj svoji intuiciji.
21. Bodi potrpežljiv.
22. Če si slabe volje, se spomni, da je včeraj že mimo, jutri pa morda niti ne pride.
23. Vedi, da je današnji dan - najboljši dan.

Fotografije: shutterstock; pixabay; google

Srečno tudi v 2021 ☺

Vse dobro vsem, še naprej ☺

Poskrbi za to, da bo tvoje srce stalno tako polno, da se ne bo poznalo, če vsake toliko kdo kaj malega ven vzame.

